

[Edvard Sørensen.]

at unge Mennesker, der opholder sig hos deres paarørende, og som faar tilbudt Arbejde, men nægter at overtage det og fortsat kræver Understøttelse, maa kunne anbringes paa Anstalt som arbejdsmodvillige.

I Svaret fra Socialministeriet staar der videre:

„Under Hensyn til, at der i de af Amtet fremdragne Tilfælde er tilbudt de paagældende Personer Arbejde, for hvilket der ydes tarifmæssig Betaling, samt til, at de paagældende saa vidt ikke er trængende til offentlig Hjælp, hvorfor de sociale Udvalg maa anses for berettiget til indtil videre at nægte dem Hjælp og i Stedet henvide dem til at overtage det anviste Arbejde“.

Videre forklares der i Skrivelsen, at hvis de paagældende stadig nægter at arbejde og af den Grund kommer i Nød, bliver den Hjælp, de faar, en saadan, at den medfører Tab af Valgret og Valgbarhed.

Det er ret overraskende, at Ministeren kan sige „indtil videre“, det tyder paa en Blødsødenhed, der vil blive til Skade for Socialreformen. Vilde der ikke have været Grund til at gøre opmærksom paa § 1, Stk. 2, hvor der bl. a. staar:

„I andre Tilfælde er det offentlige end ikke berettiget til at komme den enkelte Borger til Hjælp...“.

Hvis der skal være nogen Mening i denne Bestemmelse, burde der efter min Opfattelse gøres opmærksom paa den i det foreliggende Tilfælde i Stedet for, som Socialministeren gør i sit Svar, at sige, at hvis de omhandlede Personer stadig nægter at modtage Arbejde og som Følge deraf kommer til at lide Nød, mister vedkommende Valgret og Valgbarhed. Mon Socialministeren tror, at det har større Interesse for unge Mennesker paa omkring 20 Aar, at de trues med at miste det, de ikke har?

Det sidste, at de skulde komme til at lide Nød, vil i det foreliggende Tilfælde vanskeligt kunne tænkes. Jeg synes, Administrationen kunde „indtil videre“ have

set bort derfra. Efter det oplyste ligger Sagen saadan, at de unge Mennesker opholder sig i deres Hjem eller hos paarørende. De er tilbudt Arbejde til tarifmæssig Betaling. Mon der er nogen, der tror, at de bliver udsat for at lide Nød? De har dog tre Muligheder, før den i Ministeriets Skrivelse omtalte Trang til Hjælp melder sig: For det første, at Forældrene eller de paarørende giver dem Underhold, for det andet, at de modtager det tilbudte Arbejde til tarifmæssig Betaling, og for det tredje, at de tager en af de mange Pladser ved Landbruget, som Dagbladene i rigeligt Maal daglig indeholder Tilbud om.

Mon ikke Ministeriet kunde have set bort fra Udsigten til at lide Nød „indtil videre“? Mon ikke vi kan blive enige om, at de kan vælge en af de tre Veje, og skulde de ikke ville vælge en af dem, mon de saa ikke havde godt af en lille Tur derhen, hvor man anbringer arbejdsmodvillige Personer?

Jeg haaber, man vil være enig med mig i, at en Ændring i § 310 paa Baggrund af dette maa gennemføres snarest muligt. En Uddybning som den af Ministeren fremførte virker ikke animerende paa de unge til at søge Arbejde. Jeg har altid haft den Opfattelse, at Socialministeren ansaa Arbejde for bedre end Understøttelse, men den Skrivelse vil ikke virke fremmende for Arbejdslyst hos dem, der ikke er særlig arbejdsvivige.

I Cirkulærskrivelsen af 9. December 1933 paabydes en Undersøgelse og Kontrol i Kommunerne af forskellige Forhold, og blandt disse er et, som jeg gerne vil gøre et Par Bemærkninger om. Der staar i Cirkulæret, at der til Socialministeren er indgaaet Klage fra flere Købstæder over, at der er tilflyttet et stort Antal Personer efter 1. Oktober, og der staar videre, at der over for Socialministeriet har været anført, at Landkommunerne enten yder for smaa Understøttelser eller ligefrem har nægtet Understøttelse eller dog lader sig forlyde med, at der af Princip ikke ydes Hjælp til visse Kategorier af trængende, f. Eks. ugifte Personer, der opholder sig hos Forældre eller andre nære Slægtninge.

Om dette siger Socialministeren, og jeg vil gerne med Formandens Tilladelse citere et kort Stykke: